

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. M.**
státní příslušnost Ukrajina

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v tom, že žalobci vrátil dne 27. 11. 2024 žádost o poskytnutí dočasné ochrany zaevidovanou pod č. j. OAM-0416701/DO-2024 jako nepřijatelnou,

takto:

- I. Zásah žalovaného **byl nezákonný**.
- II. Žalovanému **se zakazuje** pokračovat v porušování práv žalobce a **přikazuje se** mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany žalobci.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal určení, že zásah žalovaného ze dne 27. 11. 2024 spočívající ve vrácení jeho žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným

konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „Lex Ukrajina“), tedy protože získal dočasnou ochranu v jiném členském státě Evropské unie, je nezákonný, a domáhal se obnovení stavu před vrácením žádosti o dočasnou ochranu. K § 5 odst. 2 Lex Ukrajina, který vylučuje soudní přezkum, žalobce uvedl, že je potřeba toto ustanovení neaplikovat pro rozpor právem Evropské unie, přičemž odkázal na judikaturu správních soudů. Podstata žalobní argumentace pak spočívala v tom, že § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je v rozporu se směrnicí Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „Směrnice o dočasné ochraně“, zejm. čl. 28), a s prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, (dále jen „Prováděcí rozhodnutí“, zejm. bod 15 preambule), resp. s vyloučením čl. 11 Směrnice o dočasné ochraně a s čl. 2 odst. 1 Prováděcího rozhodnutí. Jestliže se Česká republika nedohodla s jiným členským státem na jakékoliv úpravě vyloučení čl. 11 Směrnice o dočasné ochraně, znamená to, že je sekundární pohyb, a tím i získání dočasné ochrany v jiném členském státě, povolen a nemůže být vyloučen pouze na základě rozhodnutí jednoho členského státu v národní úpravě; na podporu tohoto tvrzení pak žalobce poukázal na odpovědi Komise na otázky týkající se výkladu Směrnice o dočasné ochraně a Prováděcího rozhodnutí. I s odkazem na Sdělení Komise – Operační pokyny k provádění Prováděcího rozhodnutí (2022/C 126 I/01) pak žalobce dovozoval, že prokázání státní příslušnosti (nebo mezinárodní ochrany udělené na Ukrajině), pobytu na Ukrajině a případně rodinné vazby jsou dostatečné k okamžité registraci osoby k dočasné ochraně. Z uvedeného pak dle žalobce plyne, že zásah spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu nepřijatelnosti je zásahem nezákonným, a žalobce má nárok na udělení dočasné ochrany v České republice, ačkoliv mu byla v minulosti udělena dočasná ochrana v Rumunsku; na podporu svých závěrů žalobce odkázal i na již existující judikaturu některých českých správních soudů.

2. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Ve vyjádření k žalobě úvodem konstatoval, že postupoval v souladu s Lex Ukrajina, když vyhodnotil žádost žalobce o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou; žalobce k žádosti o dočasnou ochranu totiž doložil doklad, který osvědčoval, že je držitelem dočasné ochrany v Rumunsku. Žalobce v žádosti neuvedl, že by na území byl přítomen některý z jeho rodinných příslušníků, který by již byl držitelem dočasné ochrany, žalovaný tak nemohl uvažovat ani o udělení dočasné ochrany z důvodů podle § 51 či § 52 zákona o dočasné ochraně. Žalovaný tedy neměl jinou zákonnou možnost než žádost žalobce o dočasnou ochranu vyhodnotit jako nepřijatelnou. Žalovaný se neztotožňoval se závěrem většiny krajských soudů o nesouladu § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina s právem Evropské unie; stejně tak zpochybňoval názor Komise, která v jednom z výkladových materiálů (Často kladené otázky) uvedla, že o udělení dočasné ochrany lze žádat opakovaně v různých členských státech, přičemž to, že cizinec je již držitelem dočasné ochrany (resp. povolení k pobytu za tím účelem) v jiném členském státě, není překážkou pro její udělení v dalším členském státě, když z čl. 26 Směrnice o dočasné ochraně, který v praxi vůbec není aplikován, dovodila, že udělením dočasné ochrany v jednom členském státě zaniká dříve udělená dočasná ochrana v jiném členském státě. Směrnice o dočasné ochraně nepředpokládá, že by osoba, již byl přiznán status osoby požívající dočasné ochrany

v jednom členském státě, a bylo jí za tímto účelem vydáno povolení k pobytu, mohla tentýž status a povolení získat i v jiném členském státě. S odkazem na preambuli (bod 8 a 9) Směrnice o dočasné ochraně žalovaný dovodil, že tato má bránit druhotnému pohybu osob požívajících dočasnou ochranu, ale nemá zabránit tomu, aby držitelé dočasné ochrany požádali o udělení azylu. Směrnice o dočasné ochraně nedává právo na další dočasnou ochranu v jiném členském státě, resp. negarantuje právo držitelů dočasné ochrany se libovolně mezi členskými státy pohybovat a postupně získávat dočasné ochrany ve vícero členských státech, ledaže by byly splněny podmínky jejího čl. 15 nebo čl. 26, kdy však v případech upravených oběma články se předpokládá předchozí dohoda členských států na přemístění držitele dočasné ochrany a jeho souhlas, a v případě žalobce žádná dohoda mezi orgány České republiky a Rumunska neexistuje. Žalovaný má za to, že z existence čl. 15 a 26 Směrnice o dočasné ochraně *a contrario* plyne, že kromě důvodu sloučení rodiny a přemístění v rámci mechanismu přerozdělování osob požívajících dočasnou ochranu není držitel povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jenom členském státě oprávněn jej získat v dalším státě – jinak by dotčená úprava pozbývala smyslu. Jestliže ostatní členské státy tuto možnost připouštějí, pak jen využívají možnosti dle čl. 3 odst. 5 Směrnice o dočasné ochraně. K čl. 11 Směrnice o dočasné ochraně žalovaný uvedl, že členské státy se sice při přijetí Prováděcího rozhodnutí zavázaly, že jej nebudou aplikovat, ale to neznamená nic než to, že nebudou držitele dočasné ochrany v jiném členském státě, který neoprávněně pobývá na jejich území, aktivně přemísťovat či předávat do členského státu, který mu povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany vydal. Neaplikování čl. 11 Směrnice o dočasné ochraně nemůže založit držiteli dočasné ochrany právo na získání dočasné ochrany v jiném členském státě, nemá totiž jak. Žalovaný připomněl, že Česká republika na jednání Coreperu a Rady dne 24. 6. 2024 prohlásila, že již není schopna uplatňovat odchylku od čl. 11 Směrnice o dočasné ochraně, tedy ani žalobce a ani soudy nemohou od čl. 11 odvíjet právo žalobce na získání oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v České republice. Dále žalovaný uvedl k čl. 8 odst. 1 Směrnice o dočasné ochraně, že podle něj míří na „prvožádosti“ po opuštění země původu, přičemž tím, že dojde k udělení oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany, je podle žalovaného naplněn účel dočasné ochrany, tj. poskytnutí bytového oprávnění vysídlené osobě. Dle žalovaného unijní úprava nepředpokládá, že bude garantována možnost sekundárního pohybu držitelů dočasné ochrany v rámci členských států i s ohledem na to, že jde o další prvek odčerpávající kapacity členských států pro zvládání přijímání dalších (nově příchozích) osob. Žalovaný také poukázal, že ustanovením § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina nedochází k rozšiřování důvodů pro odeprání dočasné ochrany, neboť vychází z toho, že cizinci byla dočasná ochrana již udělena; dotčené ustanovení tedy neodporuje právu Evropské unie. Dle žalovaného za takové situace nic nebrání, aby český zákonodárce žádost osoby o získání dočasné ochrany na území České republiky, která požívá dočasnou ochranu v jiném členském státě, prohlásil za nepřijatelnou a správní orgány se jí nezabývaly.

3. V doplnění vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že podle něj závěr rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 2. 2025, sp. zn. C-753/23 (dále jen „rozsudek *Krasiliva*“) o tom, že čl. 8 odst. 1 Směrnice o dočasné ochraně musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž se osobě požívající dočasnou ochranu uvedené v Prováděcím rozhodnutí neudělí povolení k pobytu, pokud již tato osoba požádala o takové povolení v jiném členském státě, ale dosud ho nezískala, nelze vztáhnout na skutkově odlišný případ žalobce, kterému bylo vydáno povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany

v jiném členském státu, tedy na situaci, na níž dopadá § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina. Z bodu 30 odůvodnění rozsudku *Krasiliva* žalovaný dovozoval, že při posuzování žádosti jsou relevantní dvě skutečnosti, a to zda již bylo cizinci vydáno jiným členským státem povolení k pobytu ve smyslu čl. 8 odst. 1 Směrnice o dočasné ochraně a zda žadatel spadá do jedné z kategorií uvedených v čl. 2 Prováděcího rozhodnutí. Zjistí-li tedy členský stát posuzující žádost, že žadatel nespadá do žádné z kategorií uvedených v čl. 2 Prováděcího rozhodnutí, není žádost důvodná a nelze mu povolení k pobytu vydat; logicky by pak měl postupovat stejně i v případě, že již jiný členský stát vydal žadateli povolení k pobytu. Dále pak žalovaný zopakoval část již ve vyjádření k žalobě předestřené argumentace a doplnil, že právo cizinců vybrat si členský stát, kde budou dočasné ochrany požívat poté, co jim již v jednom členském státu byla udělena, neplyne ani z Prováděcího rozhodnutí (ani čl. 16 jeho preambule).

4. K vyjádření žalovaného ze dne 16. 4. 2025, v němž žalovaný mimo jiné navrhl předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru, jakož ani k vyjádření žalobce doručenému dne 23. 4. 2025, krajský soud nemohl přihlížet, neboť mu byla doručena až po vydání rozhodnutí ve věci.
5. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu (§ 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), posoudil namítaný nezákonný zásah na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při splnění podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s. ř. s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání. Pro úplnost krajský soud konstatuje stran přípustnosti žaloby, že výluka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina není slučitelná s právem Evropské unie, neboť osobám požívajícím dočasné ochrany nepřipustně odepírá právo na účinný prostředek nápravy před soudem proti postupu členského státu, jímž žádost o udělení povolení k pobytu ve smyslu čl. 8 Směrnice o dočasné ochraně vrací jako nepřijatelnou, a jako takovou ji nelze aplikovat (k podrobnějšímu odůvodnění viz rozsudek *Krasiliva*). Vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu její nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 Lex Ukrajina tedy lze přezkoumat ve správním soudnictví.
6. Pokud jde o skutkový stav, krajský soud považuje za nesporné, že žalovaný vrátil dne 27. 11. 2024 žalobci jeho žádost o poskytnutí dočasné ochrany jako nepřijatelnou, přičemž důvodem vyznačení nepřijatelnosti bylo, že žalobce získal dočasnou ochranu v jiném členském státě Evropské unie. Žádný z účastníků dále nespornuje, že žalobce splňuje obecné podmínky pro udělení dočasné ochrany, tj. že je ukrajinským státním příslušníkem, který pobýval na Ukrajině před 24. 2. 2022 a následně po tomto datu z území Ukrajiny vycestoval, stejně jako skutečnost, že žalobce je ke dni rozhodnutí krajského soudu poživitelem dočasné ochrany na území Rumunska.
7. Podle § 82 odst. 1 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
8. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017-46) je ochrana podle § 82 s. ř. s.

důvodná tehdy, jsou-li zároveň splněny tyto podmínky: žalobce musí být přímo (1. *podmínka*) zkrácen na svých právech (2. *podmínka*) nezákonným (3. *podmínka*) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. *podmínka*), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. *podmínka*). S ohledem na to, že tyto podmínky musí být splněny kumulativně, platí, že není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.

9. Prvním předpokladem věcného projednání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem je posouzení existence zásahu. Krajský soud se ztotožňuje s judikaturou správních soudů, v níž jednoznačně převládá právní názor, že vrácení žádosti o poskytnutí dočasné ochrany jako nepřijatelné může představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 odst. 1 s. ř. s., jakož i s argumentací, která k tomuto závěru vedla (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022-79, body 37 až 43). Čtvrtá podmínka je tedy splněna. Splněny jsou též podmínky první, druhá a pátá, neboť vrácení žádosti o poskytnutí dočasné ochrany jako nepřijatelné je zaměřeno přímo proti žalobci, kterému tím nebyla udělena dočasná ochrana (resp. mu byla odeprána dílčí práva z dočasné ochrany plynoucí – viz dále), čímž mohl být přímo zkrácen na svých právech.
10. Zbývá tedy posouzení podmínky třetí, a to, zda tvrzený zásah žalovaného byl či nebyl nezákonný, což je podstatou sporu. Klíčovou otázkou, zda je institut nepřijatelnosti žádosti o udělení dočasné ochrany z důvodu, že byla podána cizincem, kterému byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě Evropské unie (§ 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina), slučitelný s právem Evropské unie, se již podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42 (dále jen „Rozsudek NSS“). S odkazem na detailní a komplexní (a to i ve vztahu k obdobné argumentaci účastníků řízení) odůvodnění této problematiky v Rozsudku NSS (zejm. body 28 až 70) krajský soud pouze ve stručnosti shrnuje následující.
11. Úvodem je vhodné upřesnit, že institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 Lex Ukrajina se nevztahuje k udělení dočasné ochrany jako takové, ale pouze k poskytnutí oprávnění k pobytu z dočasné ochrany plynoucí, neboť dočasná ochrana je udělována hromadně na unijní úrovni Prováděcím rozhodnutím přijatým na základě čl. 5 Směrnice o dočasné ochraně, a to pro tam definovanou skupinu osob; členské státy tedy těmto osobám poskytují pouze dílčí práva z dočasné ochrany plynoucí podle kapitoly III Směrnice o dočasné ochraně. Pojem „dočasná ochrana“ ve smyslu českých právních předpisů je tedy pouze jakousi legislativní zkratkou pro pobytové oprávnění, které jsou členské státy povinny držitelům dočasné ochrany vystavit a poskytnout jim v souladu s čl. 8 odst. 1 Směrnice o dočasné ochraně. Z uvedeného plyne, že členské státy mají jen omezenou možnost odeprít práva plynoucí z dočasné ochrany osobám, které ji v Evropské unii požívají na základě Prováděcího rozhodnutí, a případné omezení v poskytnutí těchto práv musí být v souladu se Směrnicí o dočasné ochraně i s Prováděcím rozhodnutím.
12. Žalovanému je nutno dát za pravdu, tvrdí-li, že institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina osobu z dočasné ochrany nevylučuje, když práva plynoucí z dočasné ochrany byla jejímu držiteli poskytnuta v jiném členském státě. Stejně tak je nutno žalovanému přisvědčit i v tom, že čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany je možné pouze v jednom členském státě (srov. bod 16 odůvodnění Prováděcího rozhodnutí; Směrnice o dočasné ochraně, která počítá jen s jedním hostitelským státem; či rozsudek *Krasiliva*,

zejm. bod 30). Další úvaha žalovaného ústící v závěr o nemožnosti (oficiálního, resp. formálně oprávněného) sekundárního pohybu držitelů dočasné ochrany v rámci členských států však již správná není; přitom jde o otázku klíčovou. Vycházejí ze znění, systematiky a smyslu Směrnice o dočasné ochraně, specifického režimu Prováděcího rozhodnutí, právně nezávazných dokumentů Komise a při zohlednění obecných výkladových východisek poskytnutých Soudním dvorem Evropské unie v rozsudku *Krasiliva*, totiž dospěl Nejvyšší správní soud k opačnému závěru, že „státní příslušníci Ukrajiny, jimž byla v Unii přiznána dočasná ochrana, mají právo na přemístění svého pobytu do jiného členského státu“. Ačkoliv totiž obecný režim Směrnice o dočasné ochraně nepočítá s právem držitelů dočasné ochrany zvolit si členský stát pobytu a neumožňuje jim tedy ani domoci se vydání sekundárního oprávnění k pobytu v jiném než hostitelském členském státě, Prováděcí rozhodnutí, doplněné o dohodu členských států o vyloučení čl. 11 Směrnice o dočasné ochraně, tento režim obrací. Je-li tak držitelům dočasné ochrany přiznáno právo primární volby členského státu, v němž jim mají být poskytnuta práva z dočasné ochrany plynoucí, pak tento režim nutně zahrnuje i volbu sekundární, přičemž za účelem přemístění pobytu do jiného členského státu jim musí být vydáno pobytové oprávnění. K podrobnému odůvodnění tohoto právního názoru, jež se vypořádává i se žalovaným zastávanou argumentací a rozsudkem *Krasiliva*, krajský soud odkazuje zejm. na body 40 až 42 a 48 až 69 Rozsudku NSS. Vzhledem k takto přijatému závěru pak nelze než konstatovat, že česká právní úprava nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina právu Evropské unie odporuje a proto ji nelze aplikovat.

13. Za takto přijatých závěrů se Nejvyšší správní soud v bodech 71 až 78 Rozsudku NSS podrobně věnoval i postupu při posuzování žádostí o poskytnutí dočasné ochrany. V případě, kdy Česká republika obdrží žádost o poskytnutí dočasné ochrany a zjistí, že tato je již poskytována v jiném členském státě – což je situace, jaká nastala v projednávané věci – vyžaduje zajištění procesní realizace práva držitelů dočasné ochrany na sekundární pohyb v rámci Evropské unie, tedy v řešené věci žalobce, „aby [žalovaný] přijal žádost k věcnému posouzení a o skutečnosti, že není možné vydat druhé pozitivní rozhodnutí o poskytnutí dočasné ochrany za platnosti rozhodnutí již vydaného jiným členským státem, žadatele poučil. Pokud žadatel bude trvat na přemístění svého pobytu do České republiky, musí [žalovaný] zkoumat, zda v důsledku vydání povolení k pobytu na území České republiky zanikne podle právní úpravy hostitelského státu tam vystavené pobytové oprávnění, jinak řečeno, zda má původní hostitelský členský stát úpravu analogickou českému § 5 odst. 8 písm. b) [Lex Ukrajina]. Pokud tomu tak bude, [žalovaný] o žádosti věcně rozhodne. V takovém případě bude zabráněno situaci, aby po vydání pobytového oprávnění v České republice žadatel požíval práv plynoucích z dočasné ochrany nadále i v původním hostitelském členském státě. Pokud proto žadatel bude spadat pod čl. 2 [Prováděcího rozhodnutí], bude namíste mu vydat povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany. Odpovídající informace v tomto směru [žalovaný] současně umístí do informačního systému členských států Temporary Protection Platform (TPD). Jestliže nicméně právní úprava hostitelského členského státu neobsahuje úpravu analogickou českému § 5 odst. 8 písm. b) [Lex Ukrajina], resp. se [žalovanému] nepodaří zjistit, zda pobytové oprávnění v jiném členském státě v důsledku vydání povolení k pobytu na území České republiky zanikne, [žalovaný] žadatele vyzve, aby sám učinil kroky ke vzdání se pobytového oprávnění v jiném členském státě, resp. jeho ukončení. Za tím účelem [žalovaný] stanoví žadateli přiměřenou lhůtu a poskytne mu nezbytnou součinnost. Podstoupení těchto kroků musí následně žadatel [žalovanému] doložit (např. kopií aktu učiněného vůči orgánům původního hostitelského státu). Pouze pokud žadatel v přiměřené

lhůtě [žalovanému] nedoloží, že přijal kroky k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském členském státě, bude moci [žalovaný] žádost zamítnout. V opačném případě pobytové oprávnění držiteli dočasné ochrany vydá. Odpovídající informace v tomto směru [žalovaný] rovněž uvede v informačním systému TPD.“. Učiní-li žadatel kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě, avšak pobytové oprávnění nebude zrušeno z důvodu nečinnosti na straně orgánů tohoto jiného členského státu, pak takovou nečinnost „nelze držitelům dočasné ochrany přičítat k tíži, neboť by tím došlo k popření jejich práva na sekundární přemístění pobytu v rámci Unie. V takové situaci, pokud nastane, proto musí [žalovaný] sám uvědomit orgány hostitelského členského státu o vydání pobytového oprávnění v České republice. Rovněž učiní odpovídající záznam do informačního systému TPD.“. A v případě, že bude žadatel „po poskytnutém poučení o nemožnosti čerpat práva plynoucí z dočasné ochrany ve více členských státech zároveň trvat na vydání pobytového oprávnění v České republice za současného zachování práv z dočasné ochrany v původním hostitelském státě, [žalovaný] žádost zamítne“.

14. S ohledem na vše výše uvedené krajský soud žalobě vyhověl, neboť dospěl k závěru, že zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobci jeho žádost o poskytnutí dočasné ochrany jako nepřijatelnou, byl nezákonný (výrok I.). Výrokem II. tohoto rozsudku proto krajský soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobce a současně žalovanému přikázal, aby obnovil stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany žalobci (srov. § 87 odst. 2 s. ř. s.), a to vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, tedy v souladu s pokyny v něm (zejm. v odst. 13) uvedenými.
15. Výrok III. o nákladech řízení má pak oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měl plný úspěch žalobce, který však krajskému soudu své náklady nijak nedoložil, přičemž v řízení nebyl zastoupen a z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu do vydání rozhodnutí ve věci nějaké náklady řízení vznikly. Žalovaný neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud tedy rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu právnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 10. dubna 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu